

opusdei.org

Meditacions: Dissabte de l'octava de Pasqua

Reflexió per meditar el dissabte de l'octava de Pasqua. Els temes proposats són: Jesús crida tothom a ser apòstols; Déu compta amb les nostres fortaleses i amb les nostres febleses; trobar força en Crist Ressuscitat.

26/04/2025

LA PRIMERA aparició del Ressuscitat va ser a Maria Magdalena; així ens ho narra l'evangelista Marc. Jesús va acompanyar després els deixebles d'Emmaús i, finalment, es va presentar als onze apòstols (cf. *Mc* 16, 9-15). En totes aquelles aparicions, Jesús desitjava retornar-los la pau, remoure la seva fe i revifar la missió apostòlica a què estaven cridats. És veritat que, quan el Mestre els necessitava més, els seus deixebles s'havien deixat portar per la covardia. Fins i tot després de la resurrecció seguien confusos i plens de dubtes. Crist, en presentar-se davant dels onze, «els va retreure la falta de fe i la duresa de cor, ja que no havien cregut els qui l'havien vist ressuscitat» (*Mc* 16, 14).

Tot i això, Jesús no va dubtar a confirmar-los en la seva vocació: havien estat elegits per ser els seus testimonis, no desitjava substituir-los per altres. Aquella visita acaba amb

l'encàrrec diví: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'evangeli» (Mc 16,15). El do d'estar cridats a la missió apostòlica recau sobre ells, encara que no siguin especialment forts ni destaquin per una preparació especial. Així s'entén l'enrenou causat per Pere i Joan quan, setmanes després, van curar un paralític: com que sabien que «eren homes del poble i sense lletres, en quedaven estranyats» (Ac 4, 13).

Els apòstols, amb els seus dons i els seus defectes, seran «pescadors d'homes» enviats a tots els mars de la terra. D'aquesta manera tothom s'adonarà que la salvació és obra de Déu. «Cada home i dona és una missió, i aquesta és la raó per la qual es troba vivint a la terra (...). El fet que estiguem en aquest món sense una decisió prèvia nostra ens fa intuir que hi ha una iniciativa que ens precedeix i ens crida a

l'existència. Cadascú de nosaltres està cridat a reflexionar sobre aquesta realitat: “Jo soc una missió en aquesta terra, i per això soc en aquest món”»^[1].

SANT PAU va comprendre bé el que significa ser apòstol de Jesucrist i ho va expressar amb aquestes paraules: «Per això em gloriaré sobretot de les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist. Per tant, accepto de bon grat les febleses, les injúries, les adversitats, les persecucions i les angoixes per causa de Crist. Perquè quan soc feble és quan soc realment fort» (2 Cor 12, 9-10). La pròpia debilitat pot ser una força per al deixeble, ja que quan ens trobem desproveïts de recursos propis, descobrim que posseïm el do més gran, i que el posseïm sempre: Déu que se'ns dona completament.

Per això l'apòstol dels gentils es gloria en les febleses. «No presumeix de les seves accions sinó de l'activitat de Crist, que actua precisament en la seva feblesa»^[2].

En anunciar el missatge de Crist, l'experiència de la pròpia vulnerabilitat no té per què fer-nos tremolar, mentre tinguem una actitud humil i de total confiança en l'acció de Déu. L'evangelització que realitza l'Església és d'ell i no pas la nostra. Ens sentim, com sant Pau, «una gerra de terrissa» (2 *Cor* 4, 7) que Déu omple amb el tresor de la seva gràcia rebent així al seu interior, immerescudament, unes joies que no tenen preu.

El Regne de Déu no es fa gràcies només a una bona estratègia humana, ni es recolza únicament en la nostra habilitat per afrontar reptes nous. Encara que tot això, certament, pugui ser part de la nostra

col·laboració, és en Déu on trobem la força i el coneixement per a la nostra missió. El Senyor ens associa al seu regnat, ja que vol comptar amb nosaltres per estendre'l: això és sorprenent. «En la mesura que creix la nostra unió amb el Senyor i s'intensifica la nostra pregària, també nosaltres anem al que és essencial i comprenem que no és el poder dels nostres mitjans, de les nostres virtuts, de les nostres capacitats, el que realitza el regne de Déu, sinó que és Déu qui obra meravelles precisament a través de la nostra debilitat, de la nostra inadequació a l'encàrrec»^[3].

«ANEU per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'evangeli» (Mc 16, 15). Aquest és el *mandat imperatiu* del Mestre. Es trobaven reunits a la mateixa casa, potser al

voltant de la mateixa taula, on Jesús els havia donat a menjar la seva carn i a beure la seva sang. Els apòstols no es van justificar per la manca de fidelitat o de fortalesa. Tampoc no es van excusar davant el Senyor Ressuscitat, encara que segurament pensaven que la missió era excessiva. ¿Com se sentirien en escoltar aquelles paraules de Jesús? Amb certesa van sentir vertigen davant d'un missatge tan ambiciós. ¿Arribarem a tothom —es preguntarien— quan ni tan sols vam saber donar la cara davant dels de la nostra ciutat?

Mirant només cap a ells mateixos era fàcil convèncer-se que aquella missió era una utopia. Però mirant el Ressuscitat tot canviava: es van fixar als palmells de les mans, al costat, a la seva mirada; si Jesús volia que anessin per tot el món, ells ho farien en nom seu. Per a aquella missió, sant Josepmaria proposava aquest

itinerari: «Conèixer Jesucrist; fer-lo conèixer; portar-lo a tot arreu»^[4]. Aquesta missió, que afecta tots els batejats, es realitza en primer lloc deixant-nos atreure per ell. «Deixeu-vos estimar per ell i sereu els testimonis que el món tant necessita»^[5]. Igual que va passar amb sant Pere, la nostra pròpia experiència de l'amor del Senyor és el punt de partida per atraure els altres a aquest amor: «No podem deixar de dir el que hem vist i sentit» (Ac 4, 20).

La fe creix mitjançant el testimoniatge personal, s'enforteix en la missió. D'aquesta manera, estem segurs que donar a conèixer Jesús és el regal més preciós que podem lliurar. Maria ens encoratja, com a bona mare, perquè amb la gràcia de Déu sapiguem donar el millor de nosaltres mateixos.

[1] Francesc, Missatge, 20-V-2018.

[2] Benet XVI, Audiència general, 13-VI-2012.

[3] Ibid.

[4] Sant Josepmaria, citat a Pedro Casciaro, *Soñad y os quedaréis cortos*, Rialp, Madrid 1994, p. 39.

[5] Benet XVI, Missatge per a la JMJ, 18-X-2012.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/meditacions-
dissabte-de-loctava-de-pasqua/
\(06/04/2025\)](https://opusdei.org/ca-ad/article/meditacions-dissabte-de-loctava-de-pasqua/)